

Landbruksdepartementet
Postboks 8007 Dep
0030 OSLO

Landbruksdepartementet	
Saksnr.: 2003 1 00670	Doknr.: 62
Mottatt: 30 APR 2003 AMH/MAT	
Saksbeh.: RIG	Ark.: 008
Kopli:	A. 001:

Vår saksbehandler
Sverre Gunnar Mansaas
Tlf. 22 05 45 40

Vår dato
2003-04-25
Deres dato
2003-03-25

Vår referanse 2002/00284/015
Arkiv: 760
Deres referanse 03/670

Høringsvar: forenklet modell for finansiering av matforvaltningen

Det vises til høringsnotat datert 25.03.2003.

Maten vi omsetter i Norge skal være trygg. Landbruket bruker årlig betydelige ressurser på å oppnå god plante- og dyrehelse, som er et avgjørende grunnlag for å sikre trygg mat. Næringa inkludert industri og foredling har det operative ansvaret for å sikre trygg mat, mens det offentlige oppgave er å etablere regelverk og føre tilsyn med at næringa følger opp sitt ansvar. En finansiering av det offentlige tilsynet gjennom avgifter og gebyrer er uheldig ut fra det overordnede prinsipp om at tilsynet som skal være uavhengig av næringsaktørene. Ved at tilsynsaktiviteten finansieres av næringa, skapes det en uheldig kobling. Videre er det avgjørende for konkurransesituasjonen for norsk matvareproduksjon at kostnadsnivået i varekjeden holdes nede.

Norges Bondelag mener derfor prinsipielt at finansieringa av matforvaltningen bør skje via offentlige bevilgninger. Dette ligger til grunn for de videre synspunkter.

Norges Bondelag vil også påpeke at departementet har beregnet at det ved sammenslåing av dagens tre tilsyn og de kommunale næringsmiddeltilsynene, vil oppstå kostnadsbesparelser på minst 10%. Norges Bondelag har forventninger til at dette gir seg uttrykk både i form av bedre tilsynsaktivitet og reduserte avgifter og gebyrer.

1. Foreslåtte prinsipper for finansiering av matforvaltningen (kap. 6)

I den grad det skal benyttes avgifter og gebyrer i mattilsynet, er Norges Bondelag enig i at det skjer en forenkling av avgifter og gebyrer gjennom en sammenslåing av dagens ulike ordninger. Dagens system med en lang rekke gebyrer og avgifter er kostbart å administrere både for næringa og det offentlige.

I forhold til "bruker betaler" prinsippet er vi enige i at en bruker maksimalt skal betale det en tjeneste koster. Videre er vi positive til at de brukere som har lagt til rette for at

Bondelagets Servicekontor AS

Postadresse:
PB 9354 Grønland, 0135 Oslo

Norges Bondelag
Bondelagets Servicekontor AS

Besøksadresse:
Schweigaardsgt. 34c Oslo

Org.nr.: 939678670
Org.nr.: 985063001 MVA

Telefon: 22 05 45 00
Telefaks: 22 17 36 68

Bankkonto: 8101.05.12891
Bankkonto: 8101.05.91392

E-postadresse:
bondelaget@bondelaget.no

Internett:
www.bondelaget.no

Vår dato
2003-04-25

Vår referanse
2002/00284/015

matforvaltningens oppgaver skal være enkle å utføre, krediteres for dette gjennom reduserte gebyrer. Prinsippet om at "bruker betaler" bør kun benyttes til fullfinansiering av en tjeneste i de tilfelle hvor den enkelte virksomhet ber om tjenester fra matforvaltningen utover det lovpålagte. Tilsyn hos bruker for å få de nødvendige godkjenninger / attester for å kunne utøve sin virksomhet bør kun delfinansieres gjennom gebyr.

2. Vurdering av oppgavene i matforvaltningen i forhold til gebyr- og avgiftsfinansiering (kap. 7)

Ut fra det som er sagt i innledningen og i forrige punkt mener Norges Bondelag at departementene går alt for langt i sine vurderinger av hvilke oppgaver som kan gebyr- eller avgiftsfinansieres. Norges Bondelag kan ikke se at det for eksempel er rimelig at næringa skal dekke kostnadene med kommunikasjon og samfunnskontakt eller intern kompetanseutvikling i tilsynet. Dette er åpenbart et offentlig ansvar og må dermed finansieres av det offentlige. Dersom det er næringsaktøren som etterspør en tjeneste fra den offentlige matforvaltninga, kan det i visse tilfeller være rimelig at dette delfinansieres gjennom avgifter eller gebyrer. Eksempler på dette kan som nevnt ovenfor, være utferdigelse erklæringer/attester.

3. Revidert finansieringsmodell (kap. 8)

I forhold til beskrivelsen av de bransjemessige forhold, reagerer Norges Bondelag på de vurderinger som gjøres rundt gebyr- og avgiftstrykk på sjømatprodukter kontra landbruksprodukter. Det må ligge til grunn samme prinsipper for vurderingen av av avgifter og gebyrer for begge områder. Den landbruksbaserte næringsmiddelindustrien er svært følsom i forhold til forverring av konkurransevilkårene mot importerte varer.

Vi vil også peke på at det er et sterkt politisk fokus på at prisnivået på mat i Norge. Det gebyr- og avgiftsnivået som det her legges opp til for å finansiere den norske matforvaltningen, vil etter vår mening påføre matvarer i Norge en høyere kostnad enn hva som er tilfelle i andre land. Dette vil på sikt kunne få alvorlige konsekvenser for både norsk landbruk og næringsmiddelindustri.

Norges Bondelag er enige i at det er fornuftig å konsentrere innkrevingen av gebyrer og avgifter til et fåtall punkter i varekjeden. En konsekvens av dette vil være at avgifts- og gebyrene legges så langt ut i verdikjeden som mulig og dermed nær sluttproduktet. Et slikt opplegg vil innebære en vesentlig forenkling av rutine for avgifts- og gebyrbelegging.

I høringsnotatet framgår det at følgende synspunkt: *"Generelt vil det være slik at importerte ferdigvarer vil kreve en mindre nasjonal tilsynsinnsats enn norskproduserte varer ettersom tilsyn i leddene fram til import er utført i opprinnelseslandet. Importerte ferdigvarer bør derfor ha en lavere sats enn norskproduserte varer og importerte råvarer."* Norges Bondelag mener en slik vurdering er feil. For eksempel er det slik at det at funn av plantervernmidler over grenseverdien i frukt, grønt og poteter er 2-3 ganger så høyt i importerte varer som i norske varer. Et annet eksempel er at det i importerte mais- og tomatprodukter i en rekke tilfeller er konstatert brudd på merkebestemmelsene i forhold til innholdet av genmodifisert materiale. Ut fra prinsippet om et risikobasert tilsyn samt at en ikke kan føre tilsyn langs hele varekjeden på importerte varer, vil kontroll- og

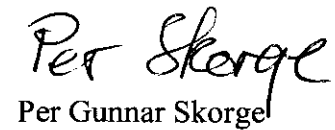
Vår dato
2003-04-25

Vår referanse
2002/00284/015

analysefrekvensen generelt måtte være størst for importerte varer. For norske varer vil tilsynsinnsatsen fordeles ut over hele varekjeden. I sum er det ikke grunnlag for å hevde at kostnadene ved tilsynsinnsatsen generelt vil være forskjellig for importerte kontra norske varer. **Norges Bondelag understreker at en diskriminering av norsk varer ved en høyere avgiftsbelastning er uakseptabelt.**

Med hilsen

Per Harald Aggrup

Per Gunnar Skorge